

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 21.фебруара 2012. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су присутни:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић;**
- **Пуномоћници Мустафа Радоњићи и Никола Чукановић;**
- **Браниоци Палибрк, Крстић, Радивојевић, Радић, Борковић, Шћепановић, Перовић, Бобот, Ђорђевић и**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко није ту од бранилаца? Петронијевић, њега мења Крсто Бобот и колегу Мршовића.

- **Ту су затим Обрадовић, Цветковић, Николић, Кастратовић, Поповић, Видоје Корићанин, Мишић, Вељко Корићанин, Момић, Богићевић, Миладиновић, Сокић и Брновић.**
- **Ту је и судски тумач Гани Морина.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га сад одавде не видим баш добро, али мислим да је ту.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Јесте госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте? Добро.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: И госпођа Еда је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту је Еда Радоман-Перковић. Добро, ту сте. Данас имамо видео-конференцијском везом саслушање Тахирукај Незира и Ајше Кељменди. Да ли смо успоставили везу са судом у Приштини или Еулексом, не знам ни где је испитивање? Шта каже наша режија? Дакле, видимо на мониторима, претпостављам да је ово сведок Тахирукај Незир, имамо видео-конференцијску везу, дакле са судом у Приштини. Да ли сада можемо, да ли имају сви оптужени слушалице да видимо како ће да функционише превод? Господине, да ли сте Ви Тахирукај Незир? Да ли нас чујете? Немају сви слушалице. Сада ћемо да видимо да ли овако функционише превод. Господине да ли нас чујете, односно мене да ли чујете?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту поред Вас налази неко из суда или из Еулкса ко је одговоран за ову везу?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, овде се налази лице које ради у Еулексу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд КОНСТАТУЈЕ да је успостављена видео-конференцијска веза са Приштином да се у Приштини налази сведок Тахирукај Незир који ће бити саслушан путем видео-конференцијске везе и да се поред њега налази особа одговорна за успостављање ове видео-конференцијске везе која говори енглески, па уколико нема никога ко говори српски или ко говори албански, јер ми имамо тумаче само за албански језик, комуникацију са овом особом обавићемо уз помоћ стручног сарадника овога суда Ружице Јовановић, која познаје енглески језик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се господине Тахирукај ту поред Вас налази неко ко познаје албански језик из Еулекса?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, нико нема овде ко познаје албански језик сем представника Еулекса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли господин из Еулекса може да нам се представи само?

ПРЕДСТАВНИК ЕУЛЕКСА: Да ли имате преводиоца тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо преводиоца за албански али треба нам неко ко ће нам преводити са енглеског или нам треба да се представи особа из Еулекса, дакле како се зове и на којим пословима ради.

ПРЕДСТАВНИК ЕУЛЕКСА: У реду сад ћемо превести па ће се он вама представити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека нам се онда представи господин из Еулекса. Добро,

Да КОНСТАТУЈЕМО да се представи господин из Еулекса на енглеском језику што је евидентирано на овај начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате преводиоца са енглеског?

ПРЕДСТАВНИК ЕУЛЕКСА: Господин се зове Јуси Оисана, он је представник Еулекса специјалне службе која се налази, односно стационирана на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли он може да нам потврди?

ПРЕДСТАВНИК ЕУЛЕКСА: Из Специјалног тужилаштва Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он може да нам потврди и идентитет сведока?

ПРЕДСТАВНИК ЕУЛЕКСА: *It says on the ID card that the name is Tahirukaj and first name is Nezir, born on 01. october 1945. (нише на идентификационој карти презиме Тахирукај и име Незир, рођен 01. октобра 1945. године).*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, из ког документа је то утврдио? Добро.

Да констатујемо да се путем, да се од стране представника Еулукса показује и лична карта сведока.

За овим суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес ОДРЖИ.

Да се саслуша сведок Тахирукај Незир са личним подацима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тахирукај реците нам када сте рођени, име Вашег оца?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: 01. октобра 1945. године, Горња Лука, Дечане, отац се зове Хаџи а мајка Зоје Морина. Станујем у Ћушкој од 1952. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам Ваше занимање?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Сада сам пензионер, а моја професија је била учитељ и већ 2 године налазим се у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте позвани овде као сведок. Као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што знате. Сачекајте господине Тахирукај.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Кунем се Богом горе и судовима овде доле да ћу говорити истину и само оно што сам видео и само о томе ћу говорити, а о осталима вероватно нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, господине Гани, реците сведоку да сачека да чује упозорење и да чује опомену.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, позвани сте као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре давања исказа полаже се заклетва па Вас молим да понављате за мном. Заклињем се својом чашћу.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Заклињем се својом чашћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што будем питан.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да ћу о свему што будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ћемо ово унети у записник.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тахирукај, позвали смо Вас због догађаја у селу Ћушка 14. маја 1999. године. Ви сте о томе говорили већ пред Еулексом 10. марта 2010. године и пред истражним судијом овде у Београду 03. јуна 2010. године. Реците ми да ли остајете код тих исказа и најкраће нам испричајте шта се догодило тога дана оно што је Вама познато?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, стојим иза поменутих изјава и убеђен сам да сам том приликом говорио само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам у најкраћим цртама шта се догодило тога дана, шта сте Ви видели и доживели?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Испричаћу вам али замолићу Вас да мало спорије. 14. маја 1999. године око седам и неколико минута слушао сам у то време „Дојчевеле“, дакле вести од те куће и онда су рекли да нас је опколила војска. Изашли смо из те собе и погледали у правцу Пећи одакле су они наишли. Приметили смо да је избила ватра у кући Адема Хајдарија и тога тренутка смо приметили да су наишли из три правца. Са једне стране где се налази пут који води према центру села, други су били око десетак корака даље у правцу куће Бајрама Кељмендија, а једна друга група ишла је са десне стране у правцу куће Елеза Даута Кељмендија. Ја сам се налазио тад у кући, односно у дворишту Бајрама Кељмендија. Они који су наишли, односно дошли у нашем правцу ушли су, прескочили су ограду и извели су нас тамо испред њих и жене, деца и сви и упутили су нас у кућу Брахима Гашија и тамо су нас покупили све из наше махале. То се догодило тачно на том месту где сам рекао и онда су нас водили према кући Елеза Бајра Гашија, а један други део се вратио и блокирали су нас са свих страна. Било је доста старијих људи, деце. Пошто су нас покупили све на једно место, један од њих питао је где је Агим Чеку, где је његова кућа. Један Тасим Хисен Рама он му се обратио „овде у овој кући сви се презивају Чеку“, ошамарио га, тад је био и болестан и тако се срушио доле. Онда по други пут му се обратио „где се налази кућа Агима Чекуа“. Мухамед, кога ми називамо и Мета Шаља он му се обратио овим речима: „Његова кућа је око 200 метара одавде, тамо се налази кућа Агима Чекуа“. Рекли смо „дођи са нама“, повели га и у правцу куће Брахима Гашија заједно са Расимом. Није се, нисмо дуго ни чекали, само смо чули аутоматик, неко је. Они су се вратили по новог и обратили су нам се овим речима: „Ајде нека дође НАТО па да вам“. Ја за себе могу да кажем нисам

смео ништа да говорим, јер угрожен ми је живот и Ибрахим Гаши је говорио и рекао им „хоћете ли кафу или ракију да вас послужимо“. Ту је био Рама Ибрахим, а ми смо се налазили у дворишту Ибрахима. Ту су били и неки младићи, изашли су кроз један пролаз ту и није прошло ни пар секунди већ је неки активирао аутоматик и онда смо сазнали да је Ибрахим убијен. Онда су се вратили поново према нама, жене, деца су почели да плачу и онда су нам се обратили речима „све што имате код себе по џеповима и на другим местима то треба да вадите и да баците доле“. То смо урадили. Унутра је био Ниман Гаши и рекли смо да је то један старац који је болестан, а један други је тражио да се изведе онај старац и у том дворишту су нам рекли да се попнемо на трактор. Међутим, трактор нисмо могли да активирамо и ту смо стали и токи-вокијем приметио сам јер је било ту близу мене, чуо сам. Када су га питали да ли су завршили посао, рекао је да, онда продужили даље. Тог тренутка су нам се обратили „идите где хоћете, где год вам је жеља, хоћете за Албанију, где год ви желите можете да одете“. Онда су продужили наниже, а шта се даље догодило апсолутно ми није познато. Само говорим о ономе што се догодило кад сам ја био присутан и ономе страшном догађају што се догодио ту док сам ја био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац је у оптужници предложио да Ви будете саслушани. Због тога ће прво он да Вас испита. Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Тахирукај, ја сам Драгољуб Станковић, заступник тужбе у овом предмету. Реците ми како се зове Ваша махала и да ли има посебан назив?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је у горњем делу села наша махала се налази, а може да се каже и почетак, то је горња махала такозвана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете где се налази у односу на главни пут и центар села?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, отприлике око километар и 800 метара са десне стране ту се налази село Ћушка, дакле и са оне и са ове стране пута, односно са обе стране тог пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете колико кућа има у тој Вашој махали?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Још једном поновите молим Вас јер нисам добро чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико кућа има у Вашој махали?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: 12 кућа су са ове стране главног пута у правцу Пећ-Приштина, сада можда има више кућа, али тада је било десетак кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте у претходном поступку рекли да сте се налазили у дворишту Ибрахима Гашија. Да ли је то тачно?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Они су нас водили у двориште Ибрахима Гашија, то је тачно да су нас тамо водили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако имамо сад главни пут према Приштини у правцу Приштине да ли се та кућа налази са леве или са десне стране пута?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То се налази са десне стране ако се иде од Пећи према Приштини са десне стране главног пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате колико је тада у то време било кућа око Ибрахима Гашија дворишта?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Око кућа Ибрахима Гашија да ли питате за људство или питате за куће?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за куће?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је кућа Рама Дервиша Гашија, Расима Раме и Бајрамија Кељмендија. Они су најближи тој кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тога дана 14. маја 1999. године нека од тих кућа била упаљена и да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја бих Вас замолио још једном поновите питање, јер нисам добро разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тог 14. маја.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, истина је да су те куће запаљене, дакле, три куће, то сам лично видео да су изгореле али ја нисам видео ко је подметнуо ватру. Ја сам видео једног човека да је нешто носио на леђа, а с обзиром да нисам смео да гледам не могу да тврдим тачно ко је то био. Запаљена је кућа Ариф Бајрама Кељмендија, кућа Ибиша Бајрама Кељмендија, ту је била једносратна кућа која је имала две собе, а Арифова кућа у једном делу је спасена. Онда је запаљена кућа Расима Хисена Рамија и запаљена је кућа Бек Соколија и једног који се презива Бериша. Значи, то је што сам ја могао да приметим, односно да видим након што су се они удаљили отуд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Тахирукај, овде кроз нашу судницу прошло је неколико сведока из породице Гаши и они кажу да се та махала и тај део где сте се Ви налазили 14. маја зове Дечанска махала, а Ви кажете Горња махала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кељменди махала је дечанска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они кажу Горња махала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Горња, тако је Кељменди зове.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Како мислите Дечанско насеље, то се налази изнад Бистрице. Онда долази махала Чекаја, онда центар села и након тога долази ова махала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли та махала има неки други назив?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не. Село има исти назив, значи Ћушка Пећ, исти назив има и та Горња махала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док сте били у дворишту Ибрахима Гашија и када су вам војници рекли да баците све из џепова, да ли Вам је неко тражио документа лична?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, све смо вадили и бацали доле, све што смо имали и личне карте и све друге ствари које смо имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко та документа, личне карте покупио?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да они су то покупили и новац и свакаква документа. Једном приликом приметио сам чак и 1 долар су покупили, односно узели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам посебно тражили документа или само драгоцености?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Све, све и личне карте и све смо оно што смо имали рекли су да то извадимо и да ставимо доле и да бацимо доле у двориште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је неко објаснио шта ће им личне карте ваше?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, мени се нико није обратио за мене је лична карта лична карта да би се знало ко сам и тог тренутка сам приметио да је она била поцепана и жао ми је што нисам покупио делове личне карте да би вам овде показао, само су нам рекли сада можете да идете где год хоћете, новац су покупили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели ко је покупио личне карте и ко је поцепао?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Сада ћу вам рећи једну истину, будите убеђени да ја нисам смео да погледам никога, прошло је 13 година не могу никога сада да назначим и да упропастим некога јер ја нисам имао смелости да гледам јер тај који је гледао њих право у очи или је говорио, он је већ био убијен, односно био би убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од те војске у том дворишту где сте били окупљени, пуцао из наоружања?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, пуцао је један и то у правцу мојих ногу када би човек то измерио то би било једно око 40 цм даље од мојих ногу и ту је био испразнио цев, поред мене је било једно дете од пет, шест година, он се зове сада Абдулах Гаши, он се увукао између мојих ногу, у то време сам био оперисан и нисам могао уопште да се померим јер сам се плашио да не паднем доле и да буде још горе. Само тај је гађао и доле није било ништа, ни камење ни цимент, јер би се зрна раширила и било би више жртава, али срећа тога није било, значи то је било једном и више не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да и други војници у дворишту носе оружје?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Сви су носили оружје. Дакле сви су имали оружје, само онај који је имао токи воки, носио је пиштољ, а аутоматску

пушку нисам видео код њега, то се односи на оних првих 30 секунди јер касније нисам смео да гледам јер тај који је говорио, односно гледао тај би био убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови остали осим тог што је имао токи воки, да ли су они носили аутоматско оружје?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја сам тог тренутка приметио да он није имао аутоматску пушку, имао је токи воки са десне стране, руке су му биле потпуно слободне, дакле само са десне стране је носио токи воки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови остали јесу носили аутоматско оружје?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Сви остали су имали оружје аутоматско оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате како су носили то оружје, да ли о рамену или на други начин?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не нису носили на раме, него су имали готовс, ево овако у рукама могу да вам покажем да су то држали у готовс.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Више немам питања, само бих молио да сведоку предочите фотоалбум УКП – фотографије Ћушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све фотографије или неке?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим, од 1 до 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Села Ћушка?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Села Ћушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Добро, уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тахирукај да ли сте до сада гледали неке фотографије?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужилац је овде предложио да Вам покажемо неке фотографије које се налазе у списима предмета и које, да бисте се вероватно изјаснили да ли неко од тих места препознајете, да ли знате шта је то на тим фотографијама, па ћемо ми сада то ставити овде на документ камеру, Ви пратите на монитору и видећете те фотографије.

За овим се сведоку преко документ камере приказују фотографије из фотоалбума „Документација сачињена приликом увиђаја у селу Ћушка“ и то фотографије од 1 до 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нам молим Вас прочитајте фотографија број 1 и реците да ли знате шта је то на тој фотографији?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: У реду. Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли режија може да стави сада, да покаже документ камеру да би сведок то могао да види. Да ли видите?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, јако добро видим. То је пут који води у правцу Приштине. То је главни пут. То је кућа Расима Хисена Морине, односно Расим Хисен Рама, пре је имао једну другу кућу која је потпуно изгорела, то је она са оне друге стране, али то је Расимова кућа сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је то фотографија, прочитајте нам број.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је Расим Хисен Рама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, број испод те фотографије прочитајте.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Чини ми се да је ова фотографија под бројем 1. Морам да узмем наочаре, извините. То је фотографија број 2, јер нисам мало пре видио добро јер нисам имао наочаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте видели добро кућу?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, јако добро сам видио његову кућу. То је кућа Расима Хисена Раме. Он је убијен, син му се зове Сокољ, а имао је три сина. То је исто кућа, тј. северни дио, значи према улазу, ради се о истој кући то је кућа Расима Хисена Рама. Дакле реч је о истој кући. И фотографија је под бројем 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите шта је. Констатоваћемо то сада господине Поповићу, је ли видите господине Тахирукај ту слику?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, видим. Видим ову фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не знате шта је на фотографији, нема везе, знате.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Окрените је мало са друге стране, јер изгледа да је ова фотографија начињена касније, окрените тамо према оним малим, односно оним кућицама. Само мало да померите да би био у стању да је погледам како то стварно изгледа. Нејасна је ова слика, односно фотографија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо даље.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је кућа Ибрахима Дервиша Гашија, ту смо били сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то број?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Дакле то је кућа Ибрахима Дервиша Гашија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то број слике?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Број 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово, не видимо добро сада сведока.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је фотографија показује исту кућу, дакле то је ујак Ибрахимове деце, Бек Сокољи, то је његова кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо сведока мало јасније да видимо?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је ујак Ибрахим Гашијевих синова, да вам можда боље објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да идемо даље и да наша режија ако може да сугерише тамо да сведока мало јасније видимо.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН ПЕРКОВИЋ: Није вам рекао број за ову фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нисте рекли број, ево Еда ме подсећа. Који је број то био?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Број 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите ову сада број 7?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, видим да је то неки зид у неком дворишту и да поред тог зида налази се неко цвеће, то примећујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли знате где се налази тај зид, шта је то, мислим коме припада тај зид?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не могу то да кажем јер ја нисам ушао по туђим кућама и да сада видим какве зидове имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље онда 8. Кажите.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је фотографија број 8, током те операције ово није постојало, то је изграђено вероватно касније, али пре рата то није постојало. Види се само кров, види се да је то старија кућа, али детаље не видим, иначе није ми познато чија је ово кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 9? Ја нисам видела кров уопште никакав. Ово 9?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је испред улаза и то је подигнуто након рата између кућа Ибрахим Гашија и Рам Гашија. Не видим нешто конкретно, чак ниједан једини део неке куће овде не видим. Ту је део вероватно дворишта неког. Ова кућа више не постоји, она је потпуно уништена и не постоји више и власника те куће знам само по презимену да се презивао Гаши, а име не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините прочитајте нам број господине Тахирукај. Број те фотографије?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Број 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да Вас питам када је уништена та кућа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је било лане на јесен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас због тога што је фотодокументација сачињена 2010. године у јуну месецу, а Ви кажете да је прошле године уништена?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, то је лане било, отприлике пре 4-5 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Она је срушена и за сада она не постоји, а са горње стране има друге куће, а и испод те куће има и неких других кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда следеће 11?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Сада ћу покушати да се сетим и да вам испричам о овој фотографији, са десне стране ова, то је кућа где се налази гробље, а друга је она која је срушена, а трећа кућа је кућа Дритона

Шкрељија, она која је изнад ње је кућа Севдије Берише, то је само ту поред пута који води у правцу Приштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам када кажете гробље, је ли ту било у вашем селу гробље у насељу Хасан Бећ и још неко друго гробље?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је једна радионица за израду надгробних споменика, дакле са предње стране се види део радионице која израђује надгробне споменике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Следећа је који број, прочитаћете нам који број је ова слика?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је фотографија под бројем 12. То је кућа тамо код Чекаја, дакле тамо где су куће породице Чекај налази се ова кућа. По ономе што ја видим та слика, односно фотографија, показује кућу у махали Чекаја, а не у нашој махали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и слика број, реците нам за ову фотографију, уствари можете и да прочитате.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Мислим да је то део куће Хасан Чекуа, али није фотографија толико чиста и јасна да би могао конкретније да вам кажем о којој кући се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то број те фотографије, нисте видели? 13.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је фотографија под бројем 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте још неку фотографију хтели тужиоче? Не. Сада ће режија опет да покаже слику суднице и господине Тахирукај сада је део поступка у коме Вас унакрсно испитује одбрана, дакле оптужени и њихови браниоци. Господо браниоци да ли неко жели да испита овога сведока? Господине Крстићу изволите.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала судија, господине Тахирукај, ја сам Дејан Крстић адвокат бранилац оптуженог Абдулаха Сокића, поставио бих Вам неколико питања у вези овога што сте данас рекли, па бих Вас прво вратио на део у коме сте говорили, односно описивали да су војници питали где се налазе куће Чекуа. Моје питање за Вас би било дакле да ли можете да кажете колико је војника отишло према кућама Чекуа? Ако се сећате.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ако желите желите да вас лажем ја не би то хтео да урадим јер не знам колико је пошло војника тад, ми смо били у двориште куће Гашијевић, да ли је њих ишло двојица, тројица, педесет или колико, не знам јер то имам, тај пут води према центру села и они су изашли према том путу и ишли су наниже. Ја нисам их бројао јер ја нисам смео да их погледам, а камоли да их побројим.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро, то сам разумео, али још једно питање дакле, ако сам добро схватио војници су повели са собом још једног или двојицу мештана из села када су кренули према кућама Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, слушајте ме пажљиво, дакле када је почела прва операција ниједног сељана нису водили са собом, шта су

радили од Чекаја у махали Хасан Бећаја, мени то није познато, али ту где сам ја био они ниједног човека нису одвели са собом. Могу да вам наведем имена свих људи који су остали ту заједно са децом, двојица су умрли, а двојица још су живи. Они су природном смрћу умрли, ја сам остао жив и још један други човек који је из другог села који је тог тренутка се налазио ту. Нико није са војницима ишао тамо доле.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро, да ли сте Ви са места где сте стајали могли да видите центар села?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не. Нимало. Ја те куће су биле двоспратне, односно троспратне, а ми смо били унутра тако да нисмо могли ништа да видимо, чак нисмо видели, нисмо приметили ништа ни на путу.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро, да ли сте након тога, након свега што се десило, евентуално чули или сазнали на неки други начин да су у центру села убијена два непозната грађанина албанске националности? Имате ли таквих сазнања, да ли сте?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Они су убијени у махали Хасан Бећаја. Ко је убијен ја својим очима нисам видео, нити ми је нешто познато. Ја сам био у својој махали кад је почела та операција о томе могу да говорим, а шта с тамо догодило мени није познато нити бих хтео да говорим неистину нити да тражим да неко буде кажњен, само да кажем истину и ништа више од тога.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Добро, само још једно питање дакле имам за Вас, а то је да ли је неко од убијених у селу Ћушка 14. маја 1999. године остао непознат или неидентификован?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Дакле, знају се имена свих који су погинули?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да знају се имена свију.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Ја немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, остали браниоци? Господине Ђорђевићу, изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Господине Тахирукај, ја сам адвокат Ђорђевић Мирослав. Имам једно питање за Вас. Ако сам Вас добро разумео Ви сте били у кући Бајрама Дервиша Гашија, односно у дворишту када су ови војници дошли или су вас ту сакупили.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Извините, још једном име.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ђорђевић Мирослав.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, не Ваше име, него у чијем је дворишту био?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У дворишту куће Бајрама Дервише Гашија, тако сам ја Вас разумео?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Само да објаснимо када су они дошли или кад су нас покупили?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Када су вас покупили?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Дакле, кад су нас покупили све били смо у дворишту Ибрахима Гашија.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли су вас том приликом када су вас сакупили у дворишту Гашија питали где су куће Чекуа, Агим Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, истина је да су нас питали где је кућа Агима Чекуа, прво је одговорио Расим Хисен Рама и рекао је испод ове куће налази се махала Чекуа, онда један Чековић ошамарио га и он се срушио доле. Он је радио у пивари. Ухватили га за руку и подигли га и питали га по други пут, онда је одговорио Мухамед, звани „Мета“ и рекао је 200 метара одавде је кућа и онда су извели из дворишта Ибрахима Дервиша Гашија и ту су их стрелили на степеницама изгореле куће Расима Хисене Рама.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колико је војника било када сте се сакупили у дворишту Гашија?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Богами нити сам смео да их бројим нити да погледам, али било их је доста.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли можете да определите то доста више од 10, мање од 5, 20, 30?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Шта да вам кажем, отприлике можда око двадесетак, дакле, сасвим сигурно, јер ако тражите одговор да вам кажем уопштено значи паушално да вам кажем било је отприлике толико са свих страна око двадесетак њих.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ви сте поменули да је човек који је такође нешто питан везано за куће Чекуа извесни, ако сам ја добро записао, Мемет Шаљај. Да ли сте поменули Мемета Шаљу?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не. Ја сам рекао Мухамед, а кога су га звали Мета, његов отац се звао Иса, а презиме им је Шаља.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Е, сада, тај господин Шаља да ли су војници њега питали где су куће Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не само њега него нас свију питали, он је одговорио, он је говорио и рекао им.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колико војника је пошло према махали Чеку, да ли су сви војници пошли или неки од њих?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Пошли су сви, сви. У нашем дворишту није остао ниједан само су нам рекли да изађемо отуд и да одемо било за Албанију кад се вратимо да се нађемо овде јер ко зна шта може бити.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи, отприлике двадесетак војника је пошло према махали Чеку?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Отприлике толико, али нисам сигуран. Молим вас ја не могу да вас лажем, отприлике је било толико.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Колико је удаљена махала Чеку од Ваше махале, односно од места где сте били сакупљени?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Има отприлике око 600 метара, дакле, центар њихове махале то је може да се каже и центар села, то отприлике око 500, 600 метара, нисам то мерио, али кажем отприлике има толико.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам Вас разумео да се прво наилази на махалу Чеку, па потом у центар села?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја бих Вас замолио мало спорије јер нисам схватио добро питање. Не, не, прво рација се одвијала у „Горњој махали“, тамо сам био и шта се догодило код Чекуа у насељу Дечани, Хасан Бећаја, мени уопште није познато нити сам било шта говорио. Ја говорим само о ономе где сам ја био и шта се ту догодило где сам се ја налазио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Господине Тахирукај, ја сам Вас питао од када се пође од Ваше махале према центру села Ћушка да ли мора да се прође махала Чекуа или се прво иде у центар па у махалу Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја се налазим тамо са горње стране према Пећи. Ту је центар села и око 500-600 метара налази се махала Чекуа, ту се укрштавају улице, путеви који воде у различите правце, према школи и према асфалтираном путу, према Горњој махали.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: На почетку Вашег сведочења ја сам Вас разумео да сте чули пуцње из правце махале Чеку?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, не нисам ја чуо неке пуцње него сам рекао само у Ибрахимовом дворишту и то само једном су пуцали и кад су убијали Ибрахима и то се чуло прво Расим, а други пут Ибрахим, дакле, тад су се чули пуцњи. То је истина, али не од махале Чекуа.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли то значи да уопште нисте чули пуцње?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: У дворишту само су једном пуцали, један рафал и то у облику једне, ту су остали трагови метака и на срећу није било других жртава, могло је да буде убијено још неко дете да је терен био другачији, односно подлога била другачија.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја се извињавам, само да разјаснимо једну ствар која ми не изгледа довољно јасна. Да ли сте Ви уопште чули неке пуцње из правца махале Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не нисам чуо пуцњеве. Рекао сам убили су Мета и Расима, тад сам чуо аутоматске пуцњеве и знао сам да су их убијали, то сам чуо. Дакле, сад су се чули пуцњеви и кад су гађали ту у правцу мојих ногу, тад сам чуо пуцњеве, а друге нисам чуо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И само још једно питање. На почетку Вашег излагања, сведочења, ја сам разумео да војници који су кренули у правцу махале Чеку да су се вратили до вас, да ли су се враћали војници или не?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, они су пошли у том правцу и нису се вратили и рекли су нам да идемо отуд и ми смо изашли и пошли смо у правцу другог села. Да ли су се они вратили или нису мени није познато и не могу да кажем, не могу да лажем у вези са тим.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Господине Тахирукај, ја Вам се захваљујем, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко још од бранилаца има? Господине Борковићу, изволите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Ја бих замолио сведока да опише шта је видео, која је он конкретно убиства видео те прилике, колико и где?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Одговор је врло кратак. Нити сам видео како су убијали Мета ни Расима, ни Ибрахима, ја сам био са породицом између тих жена и деце, Мета и Расима су убијали на степеницама куће Расима Хисена Рамаја, биле су дупле степенице. Ми смо касније нашли Расима убијеног, а са друге стране других степеница био је, а Ибрахим је био у дворишту свога рођеног брата.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да ли сте видели и једно групно убиство?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, не нисам видео ни групно убиство, а ни појединачно друга убиства.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Хвала богу Ви сте преживели. Како сте успели да Ви преживите тај догађај 14. маја?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, преживео сам. Бог је већи од нас свију. Они су могли мени убијати али Бог ме спасио, он није хтео да умрем и ја сам остао жив и зато сам дошао овде да вам испричам истину, а не да клеветим неког или да ја се бавим лажима, односно да говорим нешто што није било, односно неистину, јер ми смо људи нисмо животиње.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршили сте господине Борковићу? Господине Радивојевићу.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице, хвала Вам. Немам много питања. Господине, Ви сте учитељ, је ли тако?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам чула уопште.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Али сад сам пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је учитељ.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Господине, да ли знате Хаки Гашија?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Молим?

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Знате ли Хаки Гашија?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Још једном молим Вас.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хаки Гаши?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Хаки Гаши?

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Да.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Хаки Гашија да ли знате име његовог оца? Јер један Хаки Гаши је у Дечану, а један други је жив, сад не знам о коме се ради.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Из Ћушке?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Он је из „Дечанске махале“, а онај Али Гаши је из махале Хасан Бећај, дакле, постоје двојица, о коме је реч?

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: А знате ли Хаки Чекуа?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Је ли сте рекли Хаки Чеку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хаки.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Можда Хаџи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита бранилац Хаки?

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хаки Чеку?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Он је умро, јесте знао сам га, он је умро од срца, да познавао сам га како да не.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице, само сам хтео да доведем кредибилитет овог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доведите.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Довео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад ако можете да нам преведете.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Остале не познајем, али њега познавао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Ништа даље судија, само сам то хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још неко од бранилаца? Не. Још изволите. Само сачекајте да видимо Момић и, не Николић и Сокић да тражите паузу? Да завршимо само са. Колико имате питања? Једно. Да заврши само бранилац па ћемо направити паузу. Изволите господине Радићу.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Да ли познајете све становнике из Ћушке који су живели године 1999. у селу Ћушка?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, познавао сам њих и пре.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Добро. Да ли се сећате да ли је приликом догађаја који описујете 14. маја 1999. године у селу Ћушка било и једно силовање?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Тамо где сам се ја налазио није било, а шта је даље било није ми познато. Ту где сам се ја налазио није се догодило, није било силовања. Дакле, ту није било.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: А да ли сте чули од некога?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја ћу вам рећи само још једном. Шта је неко говорио и шта је рекао о томе уопште нећу да говорим, ја ћу одговорити само о ономе што сам сам видео и што сам сам доживео, а оно што је неко рекао то није ме интересовало нити ја хоћу да се изјасним у вези са тим.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Хвала председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тахирукај, направићем паузу неких 15 минута, одморите се за то време па ћемо да наставимо.

За овим суд одређује паузу у трајању од 15 минута.

Настављено у 11:35 часова након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо опет сведока у судници у Приштини? Да ту је Незир Тахирукај. Господине Тахирукај, наставићемо са претресом и са испитивањем и саслушањем, значи унакрсно испитивање ко од бранилаца још има да испитује овога сведока? Нико. Од оптужених? Господине Поповићу, изволите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Изволите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Питао бих господина само једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само и режија да нам стави слику сведока на мониторе. Изволите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Питао бих сведока преко Вас нормално, да ли је он видео да су тројица убијени на тргу где су цивили покупљени били? Да ли је он видео та убиства који су уза зид неки убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули питање?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Нисам видео како су их убили из дворишта где сам се ја налазио за Мету и Расима.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не питам ја за то него.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Удаљеност је била око 40 метара. Нисам их видео, својим очима нисам видео. Понављам да својим очима нисам видео.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да ли је чуо од некога да је ту неко убијен где су били сакупљени цивили на тргу, да ли је чуо да су троје њих убијени испред цивила?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не господине, ту сам ја био лично. Ја сам био присутан у том дворишту, они су отуд повели, а убили су их на једно друго место.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала Вам најлепше господине. Ово је само моја примедба једна. Господин заштићени Рашковић је рекао да сам убио троје уза зид и да су цивили били присутни. Овај господин и сви који су били овде сведоци ту сцену од три убијена баш нико не помиње. Онда, онај што је убијен наводно у Пављанима на камену неком ако се сећате дошао је „Асконом“, а наводно је видео из ципа да сам ја то убио.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Извините, да ли ја требам да преводим ово?

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кажите ми како је могуће да је он оставио и где је оставио возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да оставимо касније примедбе. Господине Поповићу, сад смо на видео-конференцијској вези па да оставимо примедбе за касније.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја само толико да дам ту примедбу, хвала Вам најлепше. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неко од оптужених да ли жели унакрсно да испитује сведока? Не. Господине Тахирукај да Вас питам, нисам разумела овај старац Лиман Гаши да ли сте Ви њега извели из куће и спасили или је он ту убијен?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Нисам схватио добро питање, молим Вас још једном поновите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је у некој кући био старац непокретан Лиман Гаши?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, истина је то сам рекао, он је био унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега изнели из куће и повели са собом када сте кренули или је он остао у кући?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, не, њега је повела жена његовог синовца и извели га напоље и онда помогли му да се попне на трактор. Ја нисам се померио, односно нисам се удаљио од тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли сте Ви и остала група људи напустили Ваше насеље тракторима или пешице?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, нисмо могли да палимо трактор и ми смо се удаљили отуд пешице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је људи отишло и напустило насеље?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Истину да Вам кажем ја нисам ни бројао, али било је више од 60, то је било доста деце, жена, читава махала. Пресекли смо тај сеоски пут, изашли на асфалтни пут у правцу Приштине и онда смо се упутили према пољани горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико дуго сте се задржали док се нисте вратили у село?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: И то је једна махала Црна Брега, то су око 7, 8 кућа, то је једно поље економат, дакле изнад тих кућа одмах ту у близини тамо смо се сакрили, односно сместили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико дуго сте остали тамо?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Неко је остао више, неко мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви и Ваша породица?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја сам остао мало дуже јер имам тамо и неке рођаке, они су нас хранили и моју породицу и мене, све нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се вратили истог месеца или истог дана у село?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је исто село, али део села које је припојено нашем селу, дакле махала Црна Брега која се налази са оне стране железничке пруге, то није далеко, то је исто село, али само је то друга махала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам колико дуго сте боравили ван своје куће и ван свог насеља?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: До потпуног престанка, потпуног завршетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког завршетка?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Када смо сазнали да нема више војних акција онда смо се вратили и покушали смо да се негде сместимо тамо где је нешто спашено, неки су пре тога дошли, али до 15. јуна неки нису се вратили својим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви то кажете до краја бомбардовања?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ми смо били тамо до краја, непрестано. А када је потписан „Кумановски споразум“ и када су се повлачиле борбене снаге, онда смо се вратили кућама, ми смо се вратили својој кући која је била изгорела, остали смо још два дана у другој махали код наших рођака, онда смо се поново вратили, очистили смо све те остатке и почели смо да живимо поново ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објасните ми ову ситуацију када кажете да сте чули како је убијен Мет Шаља и Расим Рама, да ли су њих двојица заједно одведени?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, њих двојицу су заједно одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико војника их је одвело?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Богами не, нисам их видео колико њих је било, колико војника је било стварно ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате можда неког војника како је изгледао?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не. Верујте ми не, не сећам се. Нисам имао никакву шансу да ја видим, врло мало сам имао могућности да гледам само са предње стране ту од прса па на ниже можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и рекли сте да сте чули рафале, колико рафала?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Било је два рафала, дакле један је био кад су убијени Расим и Мета, а један је био у Рамином дворишту и где је убијен Ибрахим Дервиш Гаши, и један рафал ту у близини мојих ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Више рафала нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А објасните нам још шта Вам је заклањало видик када су убијени Мет Шаља и Расим Рама, неке куће или зид, то нисам разумела?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Схватио сам шта сте ме питали, у оној кући на фотографији под бројем 1, она велика троспратна или два и по спрата, дакле иза ње са стране према Пећи била је једна кућа двоспратна са четири собе, улаз је био у правцу Пећи, дакле то је место где су они убијени, а Ибрахим је ту у средини био је једно, зид је био који је поделио двориште и због тога зида нисмо имали могућности да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а где је одведен Ибрахим Гаши?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Њега су извели кроз један пролаз који постоји између браће Ибрахима и Раме, извели га, он је изашао кроз тај пролаз и одмах се чуо рафал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: И један је одмах иза њега изашао, дакле кроз тај пролаз, само њега сам приметио а друго ништа нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај да ли знате, који је изашао?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Видео сам да је био малог узраста и видео сам како му образи дрзају, а био је нижи од мене, сувоњаст, али приметио сам од тих покрета и мимике на лицу, видео сам да се не осећа добро, а био је јако близу мене и био је омањег раста, али сада да ме питате како је он изгледао стварно не би знао да вам објасним, јер прошло је већ 13 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од војника остајао када су одводили Мету Шаљу, Расима Раму и Ибрахима Гашија, да ли је неко остајао са вама?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ево ја ћу сада покушати да објасним, повели су Мету и Расима, а остали су били сви у дворишту, колико је пошло са њима не знам да ли двојица или тројица, али када су их убили било их је двојица, један горе на степеницама, један доле, а остали су били у дворишту и само сам приметио када су кроз тај пролаз прошли, и да су мало касније их убили, касније увече ми смо приметили њих убијене, односно видели смо да су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте Ви долазили до куће и нашли тела?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, рекао сам да смо касније дошли и видели њихова тела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: А тог тренутка нисмо смели, кажем касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још описивали сте ситуацију у којој сте чули неки разговор моторолом?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли знате како да нам опишете како је тај човек изгледао осим онога да је имао пиштољ и остало?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Имао је револвер, односно пиштољ, не тако велику браду и имао је токи воки, тог тренутка сам приметио да је био доста развијен, висине око 180 максимално и ја поређујем то са собом, ја сам 175 а он је био мало виши од мене и знам када је токи вокијем рекао да смо посао завршили овде и онда су се повукли и изашли из дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви ти војници који су дошли имали исте униформе или су имали различите?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, ја сам видео у униформама, у доњем делу са панталонама СМБ боје и на рамену су носили орловски симбол, то је било можда у оним моментима јако, јако брзим и кажем вам да су имали неке мараме везане, значи са неким марамама имали су везане главе, то сам приметио али друге детаље нисам приметио јер нисам смео ни да гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било можда плавих или црних униформи?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Верујте не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када описујете.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ја сам приметио да су имали само војничке униформе и видео сам да су имали те мараме везане и те симболе, односно тај знак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само још да разјаснимо положај тог насеља, да ли од тог насеља може да се главним, овај сеоским путем, дакле не оним путем Пећ – Приштина него сеоским путем, стигне до центра села?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Хоћете од правца Пећи да почнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам у селу? Господине Тахирукај, не од правца Пећи, питам да ли између вашег насеља и Хасан Бећ насеља постоји сеоски пут?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Она пролази кроз село до школе, онда се скрене десно према махали Хасан Бећаја, дакле од школе иде се десно у правцу махале Хасан Бећаја. Други пут не постоји. Тамо где се може пешице можда постоји неки путељак, али други пут не постоји да се прође тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се до насеља Чеку одваја посебан пут или се њихово насеље налази на том сеоском путу, том највећем?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Ако је реч о махали Чекај, дакле тамо где је раскрсница села, значи тамо где је асфалт, онда иде се у правцу Бистрице, и продужава се тај пут до близу нас, а са друге стране су четири пет других кућа и три, четири руговске са друге стране. Сада има само три, ја говорим о оном месту где је раскрсница, дакле један правац према Чекају, један према Рама, и пет, шест кућа Вокши који се презивају Души.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и реците ми када су војници дошли ту у ваше насеље, да ли знате из ког правца су стигли?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Они су дошли из правца Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите са главног пута Пећ – Приштина?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, можда их је било и на главном путу, али ја то нисам видео, али на оном путу који се раздваја један правац према нашој махали, а друга са леве стране која води према центру села, они су отуд пошли и дошли су до куће Адема Хајдарија и видео сам да остале који долазе у правцу пољане, тада сам приметио да су долазили јер не постоји могућност да они долазе са других правца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и реците ми још рекли сте да је Ваша кућа запаљена у неком догађају раније, када је то било?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: То је било априла месеца, не знам каква је то операција била али тада су изгорела она стара кућа и редом и остале друге куће и кућа мога брата и данас могу се видети неки остаци. А онога дана када су нас скупили запаљена је кућа Арифа Бајрамија, Арифа Кељмендија, Идриз Кељмендија и кућа Расима Раме, Бећ Сокољија и Севдија Берише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту било и помоћних објеката, је ли све то изгорело?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, само ово што сам навео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и реците ми да ли су ти војници који су били у априлу и ови који су били у мају били исто обучени?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Да, исте униформе али они су били мало даље тамо у правцу гробља и отуд су пуцали, и ти пуцњеви су нам ишли изнад главе, то је било априла месеца, а када се говори о мају онда могу да кажем да је то, они су тада дошли и они конкретно су ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви имате још нешто да кажете?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Не, немам више шта да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли још неко има нешто да пита?

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Само једно би вам желео да кажем, никада више да се не понови нешто слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо да ли још неко има нешто да Вас пита.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Нека сваког савест гризе што су довели до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваши трошкови за довођење претпостављам да су Вас довели до Приштине су на тај начин регулисани, тако да се ја вама захваљујем и молим Вас да сада позовете сведокињу Ајшу Кељменди.

СВЕДОК НЕЗИР ТАХИРУКАЈ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Госпођо судија, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Ја би Вас замолио да ови сведоци када говоре да не покрију уста руком и да говоре у правцу микрофона јер се врло тешко чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Гани, важи.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кељменди да ли нас чујете?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Узећемо прво Ваше личне податке, Ви сте први пут овде и обавићемо неке техничке ствари које се раде пре него што се сведок саслуша. Реците ми молим Вас име Вашег оца?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Мој отац се зове Ниман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годину и место Вашег рођења?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: 18.03.1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте рођени?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: У Риснићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми Ваше пребивалиште, где живите сада?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Сада живим у Ћушки у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Ваше занимање?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми ту је неко вероватно поред Вас па молим сада неког из ЕУЛЕХ-а да нам потврди Ваш идентитет и да погледа Ваше исправе. Дакле неко ко се налази поред Вас.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је службеник ЕУЛЕХ-а показао личну карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ово не видимо баш јасно.

Сведокиње и да је на тај начин потврдио њен идентитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кељменди, сада ће режија да нам само мало стави јасније Вашу слику, ми смо Вас позвали као сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да ли сте ово разумели?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Још једном молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ја сам Вас упозорила да сте као сведок дужни да говорите истину, да је лажно сведочење кривично дело, да не морате да одговарате на сва питања, да ли то разумете?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да, рећу ћу само оно што је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да пре давања исказа да положите заклетву. Понављаћете за мнош, заклињем се.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својом чашћу.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Својом чашћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што будем питана.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да ћу о свему што будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас.

Упозорена, опоменута, након што је положила заклетву, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас због догађаја од 14. маја у селу Ћушка, рећи ћете да ли сте били тамо, са ким сте тада живели, ко су били чланови Ваше породице, где се налази Ваша кућа у ком насељу и шта се догодило тога дана?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја сам живела са својим супругом и два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам имена њихова. Сачекајте само да чујемо превод.

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Није се чуло, мора да понови то што је изјавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи извините, извините али преводиоци нису чули, дакле живели сте са мужем и два сина, а како се зову муж и синови?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Муж се зове Скендер Кељменди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А деца?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Син који ми је убијен зове се Ердоган Кељменди. Оба су убијена, ја сам остала само са млађим сином Елвисом Кељмендијем, који је имао 6 година тад. Да ли сте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Реците нам.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Кућа је изгорела, у то време када су нас убијали истовремено су запалили и кућу. Налазили смо се око 200 метара

даље од куће када су нас убијали. Била сам са својим супругом и са синовима. Да ли сте ме чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у ком је насељу села ваша кућа?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: То је насеље Кељменди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Дечанско насеље?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не. Није то Дечанско насеље, него Кељмендијевих. Дечанско насеље је мало даље од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам шта се догодило?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ми смо се тамо срели у насељу Хасан Бећаја око 150 односно 200 метара даље од моје куће. Тада су стигли војне и полицијске снаге, опколили су нас одједном. Јесте ме чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Чујемо Вас тако да прекинућу Вас ја када не чујем.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Чим су стигли одмах су пуцали у вис, ја сам тада била са својим синовима, дакле два сина и супругом, онда смо око 10-так метара ишли на више сви скупа и мушкарци, жене, деца и сви, а руке смо држали у потиљак. Јесте ме чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, само наставите Ви причајте, сада већ чујемо добро.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Добро. Тако смо сви скупа изашли и жене и мушкарци и деца смо држали руке у потиљак и они су нас извели на улицу. Наредили су да се издвојимо, односно да издвојимо мушкарци и жене, али то није било много далеко можда два метра, мушкарци су били са десне стране, а ми жене са децом са леве. Много су викали и од стране војника и полицајаца и наредили су нам да бацимо све ствари вредне које смо имали и злато и све остало које је било вредено. Ја сам тада видела и сина, онај старији који је убијен, он је био у реду са мушкарцима, он је имао један ланчић у руке који је био, видео се. Када је покушао да бежи приметио је неко од војника тај ланчић и зауставио га и покушао, односно скинуо му тај ланчић из руке, али није га бацио тамо где су биле друге ствари него ставио га у свој џеп. Дакле узео га. Док смо били заједно онда су тражили да се те ствари покупе и онда су нас увели у двориште Сали Гаши када смо ушли ту мушкарци су били наслоњени у зид око 4-5 метара са рукама у потиљак и у том дворишту онда су рекли нешто „ајде, ајде, НАТО, НАТО“ ушли смо ту и видели смо да је кућа изгорела, ми смо седели у двориште те куће, син је плакао јер то је било страшно. Он је имао 6 година, држала сам га за руку, а за супруга и другог сина ја нисам знала где су их водили. Он је почео да плаче и рекао је „мајко овде је жица једна из струје и да се чувамо“, а један војник је питао „шта је њему зашто плаче“, он је рекао он се плаши те жице струјне. Како смо били седели са леве стране, рекао је да изађете са десне и за то време док смо били у том дворишту они су довели ту Адријана Кељмендија, одвојили га од

мушкараца и довели га тамо код њих где су биле жене и деца. Ја сам лично њему рекла Адријане не да чује него сам му рекла да ће они нас увести у куће и да нас живе запале јер, онда су га отуд удаљили и дошао је код нас и ту је седео. Онда су мушкарце одвели у три собе. Девер и мој супруг били су у кући Адема Гашија, а син је био и они други од мог девера у кући Дем Гашија. Они су њих убили не само што су гађали им у леђа, него су запалили посмртне остатке да не би се видело који су ти људи. Како су их увели у тим собама тако су их запалили. Онда је дошао један војник, било је полицајаца, војника, било је полицајаца у плавим униформама, ја сам то врло добро видела, и без обзира што је била страшна ситуација ја сам то приметила и онда су супруга, од њега су тражили да доведе камион и све се то догодило ту. Када смо изашли отуд приметила сам камион на путу и једну другу кућу како гори. Једва смо успели да ту прођемо и да се приближимо том камиону јер су нам рекли да ће нас водити у правцу Албаније. Ту смо изашли и приближили се кући, ту је било око 100 метара даље од куће. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само изволите.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Они су нас извели отуд и пратили, ту је био један цип и једно оружје, да ли је то био пушкомитраљез или нешто друго, није ми познато и они су на свом језику нешто су певали и имали су по три прста горе. Прво ја нисам ни обратила пажњу како кућа изгори него сам мислила само како да се извуче жив супруг и син. Ми смо се попели на те тракторе и ишли смо до терминала, тамо где да нас царина, код терминала, вратили смо се поново и пошли смо сеоским путем код једног рођака који се зове Гани Кељменди. Ушли смо у двориште тог Гани Кељмендија али не знам тачно колико смо ту остали, да ли смо пола сата или сат јер је било ужасно. Онда смо изашли и пошли смо у правцу „Заставе“ а за „Заставу“ сви знају где се то налази, то је фабрика ауто делова коју су они користили. Онда је дошао један полицајац и питао је да ли сте понели са собом воду или храну макар за децу, јер ће деца вероватно имати потребе, а мушкарци су обезбеђени, како обезбеђени јер су били већ убијени и запаљени. Онда смо се поново вратили и ушли смо у кућу Гани Кељмендија. Тамо смо остали извесно време и нисмо знали где да одемо и шта да радимо јер нисмо знали шта је са мушкарцима, јесу они сви били убијени, нити смо знали где да пођемо, шта да радимо, шта да чинимо. Од куће Ганија Кељмендија и наше куће је око 300 метара, онда смо ишли пољаном и дошли смо, и ишли смо у правцу наше куће. Ја сам, нисам сишла са трактора са мојим млађим сином јер нисам имала куд, кућа је изгорела, нисам имала где да одем, ту сам остала у том трактору, дошао ми је брат и имала сам породицу која живи у Ћушку, видела сам и њих. Он је већ био начуо и нашао је тамо где су они били изгорели и није могао мени да каже Скендер или Ердоган су убијени тамо, само ми је рекао „јеси се уморила и

како се осећаш“, да, да добро се осећам, али ја сам увек била преокупирана мишљу шта се догодило са сином и оним осталима. До увече смо тако остали, не знам да ли смо имали струју или нисмо имали, али сећам се да је био мрак и ја за себе могу да кажем да нисам знала да су убијени, а можда неко други је знао, али није ми јасно како може човек неком другом човеку да учини то без икаквог разлога, ни криви ни дужни, да их запали и да учини нешто што није својствено човеку. Дакле, човек који има душу никад то не би урадио, али ови су урадили све, значи урадили злочин што нико на овом свету не би урадио. Сутрадан до три сата поподне ја нисам знала да су они убијени. Знала сам да се нешто догодило и можда да су они убијени, али да су у таквом стању ја стварно нисам веровала, ја сам знала да не треба им веровати. Око три сата дошао је Иса Дервиш Гаши и он ми је испричао „Ајше Ибро, Скендер“, дакле муж и син од девера они су били убијени, ја сам била запањена, онда сам ја ишла и рекла сам мајци тог младића, рекла сам да је убијен Скендер и Ибро. Рекла ми је „немој да верујеш другима јер они нису убијени“, она је била старија жена, а увече ови остали сељани који су били ту отишли и узели су њих и чула сам да су тражили најлонске џакове, али ја нисам могла себе да убедим да може неки човек неком другом човеку да учини нешто тако страшно. Тражили су их по џаковима али ја нисам могла да верујем да су они ту. Да ли се чујем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН ПЕРКОВИЋ: Судија само тренутак овде морамо нешто дугме једно да укључимо, само тренутак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За то време ће господин Перовић да напусти судницу, и у наставку ће да га мења ко? Господин Шћепановић је иначе постављен за браниоца по службеној дужности, тако да Ви можете опуштено да изађете господине Перовићу. Ајдете, ајдете. Немојте говорити без микрофона, то је увек лоше. Је ли можемо да наставимо?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Негде око 20 сати, око 8 увече, ја лично нисам знала да ће бити сахрана, мислим да је мој син био мало мање изгорео, могу да кажем сада једно метар трупа је било онако у целости, знам да су их ставили у најлонске кесе или џакове, знам да су написали за мог сина Ердокур, ја знам да је за експертизу за касније знам да је коришћено то име, да би се знало да је то он. Дошао је мој брат након сахране, након што су њих сахранили, знам да ми је кућа изгорела и били смо једно 50-60 метара удаљени у кући Реџа Кељменди, а та кућа није тада била изгорела, дошао је и рекао ми је „Ајше саучешће“, изразио ми је саучешће за Скендера. Немам речи, не могу да вам кажем како сам се осећала тада, била сам престрављена, почела сам да плачем, изашла сам и рекла сам брату Ердоган и Бесим за млађег девера, питала сам где су они, рекао ми је „они су сви тамо“, ја нисам могла да верујем да сам ја, ја нисам могла да верујем да сам остала у том тренутку и без супруга и без сина. Он

је наставио, значи кренуо је према својој породици, једно 200 метара удаљени су били од нас и ја те ноћи нисам могла да верујем уопште нисам веровала у то да ми је син убијен. Нису могли да нам кажу одмах јер је то стварно страхота, било је мајки, жена, значи нико није могао да прича о томе, доста је жена ту остало без мужева, а мајке су остале без синова. Неко је говорио ајде да им кажемо, неко је други говорио не нећемо им говорити сада. И у јутарњим часовима онда су одлучили да нам кажу, седела сам у дворишту, нисам знала куда да идем, ја нисам знала како, где, куда сада, млађи син је био престрављен, седео је поред мене, седели смо у дворишту Дема Кељмендија и Реца Кељмендија. А друга кућа, односно трећа Кељмендијева чији је власник убијен, ту су биле и жене и деца, ја нисам могла да устанем са тог места, рекао ми је Рец Кељменди „Ајше хоћеш да изађеш да видим шта се десило тамо“, да би ја чула за сина. Иашла сам ту су биле мајке, деца, а Дем Кељменди ми је син мога девера, он је изашао, он је преживео овај масакр, ставио је руке око врата и рекао ми је „и Ердогана сам синоћ сахранио“. И ту сам, ту ми је било лоше. А млађи син је био престрављен и није се одвајао и говорио је Рецу Кељмендију „чико, стриче дај мојој мајци мало воде“. Онда смо ту наставили и даље сам седела у кући Дема Кељмендија, све време су они иако се то десило они су пуцали, непрестано су пуцали. Чуло се њихово оружје. Сада нисам у том тренутку нисам знала шта да радим куда да идем, шта, а син је говорио „ајде мама идемо“. Остали смо још мало, била сам једном код куће и шта да видим, кућа је цела изгорела у целости, изгореле су куће, добро, добро ајде кућу, не причам уопште о имовини, али убили су људе без икакве кривице, ништа нису згрешили, уопште нису имали никакав контакт са њима, ништа, никакву реч нису имали са њима, али убили су их и после су урадили то. Они су починили злочин који нико на овоме свету не би урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кељменди да Вас питам је ли Ви први пут.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Узели су нам и камион тога дана. Ишли су певајући, певали су њихове песме, дизали три прста. Супруга, сина ми одвели, имовину ми запалили, изгорела ми је имовина, камион однели, не знам, све су уништили. Ово су највећи криминалци на овоме свету који тренутно постоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам да ли Ви први пут дајете сада исказ?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ово је први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо мало да се задржимо на неким стварима које ме занимају. Рекли сте да су дошле војне и полицијске снаге у село, где сте Ви били тада, у својој кући, у дворишту, колико је то сати било?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: У дворишту моје куће сам била у јутарњим часовима, ми смо чули негде мислим да је било ко 8 сати, мужеви,

мушкарци су чули и раније али ми нисмо знали шта се дешава, мислим да је било око 8 сати када смо то чули, када се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је вама рекао да идете у насеље Хасан Бећ, ко је вас тамо упутио?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Сви смо се окупили ту јер стално се говорило „ајде ићи ћемо за Албанију“, причало се да ће нас водити за Албанију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и да ли су војници били ту у центру када сте Ви стигли, да ли су они стигли пре вас?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не, ми смо испред јер они су од врха села, од самог врха, они су се спуштали доле и чули су се пучњи и онда су дошли код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кажете да су биле војне и полицијске снаге. Да ли Ви разликујете војску и полицију? Хоћете да нам кажете какве су биле униформе, које боје?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Војска је имала војну униформу обичну, а полиција плаве униформе и јасно су се видела слова МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неких других ознака осим МУП? Да ли знате ћирилицу?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не сећам се, не сећам се. Оно што знам, оно што сам ја видела то вам говорим, а друго се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тих униформи само онако једнобојних или и шарених маскирних?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Имали су доста оружја. Војска је носила шарене униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А полиција?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Они су носили плаву одећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било, колико је било војника отприлике, целих тих војних снага укупно?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Што се мене тиче било их је јако пуно. Иначе је било доста њих, али за мене је било много, стварно страхота. Замислите дође неко наоружан, знам да су имали и метке овако су носили, знам да су, падала им је муниција им је падала по поду, ја више не знам колико је било, овако у готовом су носили оружје, имали су, један носио је шешир на глави, значи мало окренут овако са стране, везан доле испод врата, ето тога се сећам рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми да ли су били имали неке аутомобиле или возила друга? И колико је тих возила било?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Могу да вам причам, да вам кажем сада само да причамо о ципу и мисли да је био горе Гулинов, мислим да се тако зове, а друго не знам да ли су имали, узели су од нас камион. Када је муж довезао камион значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му је рекао да доведе камион, то нам нисте испричали.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Знам да је носио мараму одавде (показује ту испод носа овај део и надоле).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је боје марама?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Видела сам јако добро се видело, црвену мараму је носио, да. Јако добро сам видела, а знам да је у кабини онако тражио, гледао да ли ће пронаћи неко злато, нешто вредно, тога се сећам јако добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је вашем мужу рекао да доведе камион, то Вас питам, је ли то неко ишао са вама у двориште па је узео камион или му је неко рекао да доведе?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Војници, јер у том тренутку када су нас раздвојили значи супруг је имао кључеве од камиона, и супруг је имао новац и син је имао новац код себе и када су све бацили на земљу значи и новац и све што су имали код себе, они су бацили, односно супруг је бицио и кључеве и онда је неко од њих подигао кључеве и рекао „чији су ово кључеви“ и онда су рекли да иде по камион. Од тог места до наше куће има можда 800 метара, дакле супруг је отишао кући по камион и одвезао га до тог места до Гашијеве, до насеља Гаши. Камион је био марке „мерцедес“ црвене боје 16-24, регистарске таблице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је на пример, колико година сте га имали пре тога?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја, мислите на нас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион, да на вас.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Четири, пет, не знам тачно можда и пет година тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате његову носивост? Мислим или колико сте га платили када сте купили?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Платили смо га 80 хиљада марака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то мужу служило за неки посао?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: 24-25 тона носивости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Супруг је радио да, знам да је могао до 24-25 тона да натовари камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се Ви господине Поповићу смејете? Ово је било питање не за Вас. Реците ми када сте се ту нашли у центру села и када су дошле те војне снаге, Ви сте видели и били ту када сте раздвојени од мушкараца, како је дошло до тога да се мушкарци одвоје од жена?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да. Знам врло добро, ја сам била са оба моја сина када су они дошли и супруг је био ту, он је можда 2-3 метра

удаљен био од мене, онда су дошли, е онда су се ту поделили. Један је имао црне рукавице и знам да је могао одмах да пуца, а деца су се уплашила јакo јер није се знало шта ће урадити, да ли ће пуцати да ли ће палити, распаљивати нешто. Мој син је највише плакао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве црне рукавице кажете, шта показујете? Без прстију?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Знам само да је носио рукавице, а колико су оне дугачке ја то не знам, без прстију, без врхова прстију, тако (ево како показује значи). До самог врха прста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сећате се можда како је изгледао тај војник? Мислим је ли био у плавој или у зеленој униформи и како је изгледао, је ли имао нешто на глави?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Војну униформу је носио, да, да, он је носио војну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако, да ли је био висок, стар, млад, да ли је имао нешто на глави, његово лице и тако?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Нисам смела да га гледам у очи, лице да му гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И реците ми да ли тада кажете је дошао тај војник који је имао рукавице без прстију, деца су плакала, ко је наредио да се раздвоје мушкарци или је то дошло спонтано?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ми смо били заједно жене, деца, мушкарци. Онда су дошли и други војници, било их је пуно и онда су наредили да се раздвајају, како, зашто су раздвојили, раздвојили су и нас. Како су нас раздвојили ми смо кренули у једном правцу, значи жене и деца са леве стране, а мушкарци су били са десне стране, али могли смо једни друге да гледамо, да, да, могуће је било да видимо једни друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако сте могли да пратите целу ту ситуацију у центру где се налазите, да ли сте можда видели да код паркираних аутомобила неки војници стоје и чувају те аутомобиле? Да се не удаљавају од аутомобила и да им је само то задатак?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Мислите на сам тренутак док смо били заједно значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, док сте ту у центру, да, у Хасан Бећу?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ту смо били сви заједно. Ја ту нисам видела ниједно возило осим, видела сам само ципа и да има било је неко оружје горе и знам да је цев била, они боље знају од мене, они знају шта је у питању, знам да је војска возила цип и док су се кретали држали су три прста увис. Осим тог возила ја друго возило нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко стајао непрекидно поред тог ципа, да се није удаљавао од њега, да је једноставно био само ту?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја сам их, ја сам видела када су нас, док смо били, ево овако док смо били заједно ја нисам видела возила, али када су нас натерали да идемо, да се раздвојимо онда сам ја видела то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте можда видели војнике како одлазе путем не са мушкарцима, него путем на неки други крај села, практично према Пећи, али сеоским путем?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Они су били малтене у свим, по свим тим улицама у селу, не знам они су се сви ту, ту су се налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте можда видели групу војника како иде путем и пуца у двојицу Албанаца који питају шта треба и тако?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Када смо биле раздвојене значи ми жене од мушкараца, када су плљачкали значи мушкарце, када су одузели све, када су ишли један за другим, значи у реду онако су стајали и ходали један за другим, руке су им биле на потиљку, видела сам сина који је (ево сада показује како је држао руке), један нижи војник је ударио сина, како је син, како је држао руке овако на потиљку, значи овај нижи, мањи војник га је ударио и он се само сагнуо мало и наставио пут, значи то је оно што сам видела и видела сам Ардијана Кељмендија, то је син мог девера, одвела га полиција и војска, знам да је носио цак један у руци, да је скупљао све оне предмете који су се налазили ту на земљи, војска га, војници су га ударили као да је он лопта рецимо, један га ударао са једне стране, други га бацао тамо, па га тако дочека други и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ардијану неко уперио пушку у главу, један војник а други војник дошао склонио пушку и оставио га тако у животу, да ли сте тако нешто видели?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не сећам се, знам да су га претукли и да су му све то урадили, али ја се сад не сећам заиста овог дела. Не сећам се да сам то видела заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да је неко од војника из групе мушкараца која се ту налазила, одвео и стрељао тројицу мушкараца уз зид куће? Дакле пре него што их уводе у ове три собе.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: То нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за тако нешто чули?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ардијана су узели из те групе, из реда у ствари, да, њега су повели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За скупљање ствари?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда чули за тако нешто, да ли вам је, да су нека тројица одведена и стрељана уз зид куће или вам је он испричао, овај мали када је скупљао ствари, да му је неко прислонио пушку уз главу и да је претио да ће да га убије, он или његова мајка?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: О овом случају, односно овој ситуацији ништа ми нису причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте приметили да војници имају нека средства везе, нешто што има антене и што носе а није оружје, не знам ни ја како би вам рекла?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Мислите на њихову војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На војску и полицију да.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Имали су, носили су радио везу, и разговарали су путем њих, шта су разговарали не знам, али знам да су носили. Наоружани су били имали су нешто као могу да кажем да су то неке боце, да су то бацали, да су спаљивали куће, носили су ножеве, аутомат, целокупно наоружање. Носили су све оно, значи да се није десило то што се десило само то наоружање, значи било нас је страх од саме појаве значи, од онога што смо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од војника био маскиран?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Било је маскираних и немаскираних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су били маскирани?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Били су онако боје су неке имали, намазани онако не знам како да се изразим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте разговарали са једним војником, да Вас је питао зашто дете плаче и тако, да ли можете њега да опишете, да ли је био у војној или у полицијској униформи?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Војник, мене није питао, али је питао некога из, Мухарема Гаши су убили, знам да су га питали. Бојали су се жице неке тамо, не знам да ли је то, бојали смо се да ће пасти на нас та жица и сада да би ја то склонила од сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то сам разумела.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Мој син је имао тада 6 година, ја како се он не би, да ја њега мало сада смирим ја њему говорим е није то жица, није то за струју него је за телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, питам Вас како је изгледао тај војник, да ли то можете да нам опишете?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Нисам смела да их гледам, да гледам њихова лица, значи шта год да се ту десило, шта год да су радили ови војници, ја нисам смела њих да гледам у лице, да им видим лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још да Вас питам ту са вама су биле и друге жене, да ли је ту са вама рецимо била Ајше Љуши?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Није то Ајше Љуши, не постоји Ајше Љуши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоји жена Чауша Љушија? Наравно да постоји саслушавали смо је овде.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Она се зове Фатиме Љуши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фатиме Љуши.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Значи Чушова жена се зове Фатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам погрешила, је ли била она ту са вама?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не, није била са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: То су два одвојена дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дворишта?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми сада да ли се ту у центру села.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Право да вам кажем ја сам се само бојала за сина, нон стоп сам га држала уза себе и бојала сам се за њега и трудила сам се њега да смирим, нисам могла сада да гледам шта се дешава околу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли ту у центру села постоји нека трафика која није радила у то време, а радила је раније?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Које, на шта мислите, не знам, нисам баш најбоље разумела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи неки киоск, трафика који није радио али постоји ту у центру села, је ли има то или не?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам да ли Ви видите ситуацију када мушкарце одводе у те три собе како Ви кажете?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Могу да вам кажем јако добро се сећам, знам да су узели све оно што су бацили, значи новац, злато шта год да су бацили на земљу, ми смо били мало ближе, мушкарци су кренули један за другим, видела сам јако добро сам видела свог сина овако је држао руке и ударио га, рекла сам дабогда ти се рука осушила када ми удараш сина, дабогда ти се рука осушила да га више ниси ударио. Знам само да је спустио главу онако и наставио пут. Никог није звао, ништа није рекао, наставио је да иде за другим мушкарцима. Када смо били у дворишту, ја знам да сам имала минђушу, заборавила сам да дам и минђуше. Када сам стајала ту у дворишту, дошао је војник висок онако сув, и носио је шешир, знам да је носио метке значи овако (сада показује на кажипрст), били смо у дворишту и када је ушао на врата тог дворишта видео је моју минђушу и рекао дај или ћу ти скинути заједно са ухом, значи скинула сам минђушу и дала му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели како мушкарце уводе у ове собе?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ево кажем вам сад, њих су водили према зиду, према граду и према том зиду значи а нас су упутили ка дворишту, а они су њих водили у две собе, супруга и старијег девера Скендера и Ибер Келмендија значи су у кући Мухарема Гашија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте Ви то гледали како их?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Они знају јако добро, они знају где су их водили и куда су их водили, они знају јако добро да ли су их тукли, да ли су их малтретирали, шта су радили са њима. Сина и Бесима Кељмендија су, њих су водили до куће Дема Гашија, друга група, нисам имала никог из породице у тој трећој групи, они су били у кући Садика Гашија, а ми када смо изашли и тог дворишта, из куће Садика Гашија смо видели дим али ми нисмо знали шта се дешава, ми нисмо могли да верујемо да може човек да уради тако нешто другом човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кељменди питам Вас колико је војника било у тој групи где је био Ваш син то када га ударају, знате један, два или три, да ли Ви то видите и да ли је 10, да ли сте то видели?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Тамо је било доста војника, али један мало нижи онако од осталих он је подигао руке и знам да је рука његове униформе онако кренуо на ниже и јако добро значи видела сам како га удара, њега сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још колико је година имао Ваш муж и колико је година имао Ваш син?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Син на дан Нове године значи је напунио, син је првог дана Нове године напунио 19 година, а на дан када је убијен имао је 19 година и 4 месеца и 2 недеље, а супруг је био напунио 47 година. Срби су их убили 14. маја 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли сте присуствовали ексхумацији и да ли сте тада Ви вршили идентификацију тела, када је вршена ексхумација?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте препознали свог сина и свог мужа?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Што се тиче супруга од њега ништа нису нашли, никакав знак који би доказао да је то он, све, значи он је био убијен и скроз је изгорео, његово тело је изгорело у целости, а син је могао значи за њега смо могли да кажемо да је то он, ту је била нека завеса која је пала преко њега, значи у 7 сати сам кренула, могла сам да видим место где су они, сад ја могу од моје куће значи ја могу да видим сад и споменик, све видим значи из правца моје куће, умала сам, отишла сам рекла сам себи рећи ће неко, кренула сам међутим сам стала, не знам зашто, помислила сам рећи ће неко шта је са њом у пола 7, у пола 8 сам кренула да видим за сина да ли је убијен, три и по месеца је он био значи у земљи, тога дана значи када су га извадили након три и по месеца, то је све било и крви и свашта је могло ту да се види, јако добро сам видела, гледала сам и видела сам га јако добро. Рекао ми је брат Мустафа Хисвукај, био је целу ноћ је био ту када су они њих извадили, значи сада не знам како да вам објасним престрављена сам била. Свако зна шта значи гледати дете у таквом стању. Џемал Аземи је био, браћа су му убијена, рекао је мом брату Мустафи

„пусти је јако се добро држи, нека гледа“ и рекао ми је „ово је Ердоган“ и он је био умотан значи том завесом. Када су их извадили Мухамед млађи брат и Мустафа су их узели, они ми нису дозволили, нису ми дозволили да стојим баш ту близу јер су се бојали да ће ми бити мука, и онда сам отишла до дворишта Садика Гашија и иза међе сам ту стајала и онда сам видела сина када су га узели, знам да је у комаду онако. И онда када су га подигли горе значи од струка на више, само се тело поделило, значи раздвојило. Значи причамо убијен је, спаљен и након три и по месеца он је и даље био значи у оваквом стању. Што је човек млађи земља их боље чува. Што се тиче експертизе значи све је доказало и показало да је то Ердоган, јесте. Потврђено је да је то Ердоган. Ето то је злочин који су они починили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то што сам ја хтела да Вас питам. И на крају да ли имате неки одштетни захтев за накнаду штете и колики је то износ или ћете о томе да размислите? И какав је Ваш однос према онима који су то урадили за које суд то утврди?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Као прво желим да буду кажњени и да им се суди не само у Србији, ја мислим да њих треба судити на смрт. Да, и желим имам захтев значи одштетни захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате његову висину и за шта је тај одштетни захтев?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Камион смо платили 80 хиљада марака. Што се тиче куће то је двоспратна кућа намештена у одличном стању је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то можете и касније да поставите. Да унесемо то за сада овако? Госпођо Кељменди, да унесемо у записник то овако како сте рекли за кућу и за камион?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Молим? Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, унећемо онда овако, пазите.

Унећемо у записник да се оштећена придружује кривичном гоњењу и сматра да они који су ово урадили требају да буду осуђени, поставља имовинско правни захтев за штету коју је претрпела због тога што је кућа које је била у добром стању и намештена, запаљена. За камион чију вредност опредељује на противвредност тадашњих 80 хиљада марака, колико је плаћен и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви размислите да пређемо сада ако се нисте уморили и ако можете на овај део поступка када Вам странке постављају питања. Да ли можете да наставимо?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо на овај део поступка када Вам странке постављају питања. Изволите, да ли тужилац има питања?

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Није још чула она све.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Можете да ми поставите питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро тужилац ће сада да Вам поставља питања. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Кељменди кажете да сте тог јутра били у дворишту Ваше куће, колико је то удаљено од насеља Хасан Бећај, односно од дворишта Сали Гашија где сте се касније нашли и од места где се сада налази споменик?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: 200 метра, од магистралног пута који води ка Приштини, ту је споменик на 450 метара, а ми смо ту негде између, између магистралног пута и споменика.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када тог јутра први пут видите војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекли смо то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чини ми се да смо рекли то. Када су дошли у центар села сами јер су се ту скупљали, па војска наишла, све је то било око 8 ујутру. Ајде нека Вам понови. Изволите госпођо Кељменди, када први пут видите војску? Мислите на војне снаге војску и полицију?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, на војску и полицију.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Тог дана у јутарњим часовима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада били у Вашем дворишту или сте кренули ка центру села кад сте видели војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је у центру села тужиоче.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ми смо били у дворишту моје куће, чули су се пуцњи, видео се дим, куће су већ гореле, пуцало се, ми смо кренули и стигли до Гашијевих и ту смо се сви окупили, надали смо се ајде сад ће нас послати према Албанији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да сте прво видели упаљене куће, да сте чули пуцњаву, да сте видели војску па кренули ка центру села?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Ваша кућа упаљена, да ли сте тај моменат видели?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не, ја нисам видела када је упаљена моја кућа, након што су одвели мушкарце, кад смо ми стигли до дворишта Саљи Гашија, видела сам, значи дошли смо ту до пола пута и од наших њива када смо се вратили, када смо дошли из тих њива, онда сам видела кућу да гори, пре нисам. Кућа је била велика тако да је пламен био баш. Пуцњи се чули, када смо дошли из Гашијевих, моја кућа се налази на самом углу, значи како год да кренете и према Гашијевим и према путу може, може да се види кућа, тако да сам и ја видела да је кућа била у пламену. Пламен је могао да се види кроз прозор као метак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На путу од Вашег дворишта ка центру села кажете држали сте руке на потиљак, због чега сте се тако кретали са рукама на потиљку?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не, не путем, нисмо тако држали, када је дошла војска и полиција ми смо ту седели, они су викали, када су ту дошли они су викали на нас и рекли су да устанемо и онда у том тренутку су нас терали да ставимо руке на потиљак, деца су плакала и знам да су и деца држала руке изнад главе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте се ви тада налазили када су вам рекли да држите руке на потиљак?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да, ту смо сви били ту на окупу и мушкарци су били ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте прешли у двориште Саљија Гаши?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Након што су нам све узели, када су послали мушкарце тамо према зиду онда су нас послали у двориште Саљи Гаши.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете када су вам све узели. Поред новца и других драгоцености да ли су вам тражили лична документа?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Све, све смо бацили ту значи и документа и све што смо имали. Од возачке дозволе, значи супруг је бацио и возачку дозволу и новац и син исто све што је имао код себе, за његов ланац знам, врло добро се сећам јер ја сам пратила све време шта ће се десити са њим, знам да су му скинули са руке, овај војник значи узео ланац, није бацио тамо где су друге драгоцености биле, него је ставио у џеп.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко посебно од вас тражио да се баци документ?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Мушкарци су били десно а ми са леве стране али то је, могли смо да видимо да пратимо једни друге, али ја сад не знам шта су они причали, они су говорили својим језиком, али се врло добро сећам како је овај војник ухватио за крагну а после му је скинуо и ланчић, тога се сећам јако добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви лично видели да Вашег сина и Бесима којег сте поменули одводе у кућу Дема Гашија?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја сам Вам јако добро објаснила, ми смо били у дворишту Сали Гаши, ја нисам видела кад су њих одвели јер ја нисам могла да их видим. Ми смо били са другим војницима у дворишту, значи ја нисам могла њих да видим ако сам била у овом дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте видели како одводе Вашег супруга Скендера?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ни њега нисам видела, значи мушкарци су били сви заједно када смо се последњи пут видели, када смо ми остали у том дворишту. Значи мог супруга и његовог брата су одвели у једну кућу а

млађег девера, млађег девера, мог сина су послали у кућу Дема Гаши, али ја то нисам видела, нико од нас није то видео. Ми смо били у дворишту куће, значи ту унутра, у самом дворишту и нисмо могли да видимо шта они раде са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд онда знате да су их одвели тамо?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ево толико о њиховим осећањима, они су узели Руговину слику и бацили су ту, фотографију мог брата који је убијен деведесет и, причам сад о, ја сам видела фотографију мог брата, син ми је плакао, Али се звао, Алил су га звала деца, рекла сам види, значи ја сам се бојала да га не малтретирају сад сам причала ту о ујаку како се он не би плашио. Значи они су починили нешто најстрашније што може уопште било ко на овоме свету да уради, било који народ против неког другог. Они знају јако добро шта су урадили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја Вас, то сте већ рекли. Молим Вас. Ако тврдите да је Ваш син и Бесим Кељменди, да су одведени у кућу Гашија Дема, одакле Ви то знате?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да, да, разумем, јер су их тамо пронашли, значи тако, ту су га убили, нашли су гардеробу његову, одећу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам је то рекао?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја лично нисам отишла, али отишла моја заова, моја јетрва је отишла и видела је да су тамо, значи видела је од ходника Кељменди је био са њима а војник је шибицу запалио и хтео да запали кућу, то је причао Реџ Кељменди, то је сведок који је преживео све ово и рекао је, он је реко Реџи узми шибицу и он је изашо кроз прозор и онда нису видели да је он скочио кроз прозор, а ове друге су убили а он је успео да се спаси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причајте нам само оно што сте Ви видели госпођо Кељменди. Причајте само оно што сте Ви видели.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Убили су га, убили су их иза леђа. Ја управо причам оно што сам видела, знам да Бесим и Ердоган су били ту где су били, мог сина је пронашао мој брат, значи ја до сад причам, говорим све оно што сам ја лично видела. Брат Мустафа Хисвукај ми је пронашо сина, значи изгорео само мало овде горе, обзиром да је био млад, крупан, значи вероватно је покушавао да изађе јер је био мало према тераси, онако мало ближе тераси. Значи ја не преносим вам овде ниције мишљење, ја говорим само оно што сам видела и оно што је мени мој брат рекао. Значи он га је из те куће узео, ставио у џак и након тога урађена је експертиза и знало се да је то мој син Ердоган.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако би Вам ми показали неке фотографије неких војника из тог времена, да ли бисте били у стању да препознате неког од војника који је тог дана био присутан у Ћушку?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Ја мислим да не би могла да их препознам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам враћена документа касније?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Лично причам у своје име значи, мени ништа није враћено ни моја документа, ни документа мог супруга, нити сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ће браниоци да Вам постављају питања. Господо изволите.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја бих се надовезао на ова питања која је мој уважени колега тужилац поставио оштећеној и ако може само да појасни госпођа Кељменди, да ли су Азем Гаши и Дем Гаши једно те исто лице? Ја то нисам најбоље разумео.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Азем и Дем. Не, Дем Гаши значи причам у његовој кући су били Бесим и мој син, значи то је Дем Гаши, а где је био мој супруг и старији девер то је кућа Мухарема Гашија.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Мухарема Гашија?

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Мислим да је тако рекла. Да је питамо поново?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питајте поново.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Да, кућа Мухарема Гашија.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господо изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Госпођо Кељменди имам само једно питање за Вас. Док сте били сви заједно у центру села, да ли су војници имали пушке на раменима или на готовс?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је то рекла.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Није рекла.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Неки су носили значи тако како Ви кажете на готовс, па онда други на раменима, па онда неко је држао цев окренуту на доле, па имали су.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Показује леву страну рамена, каже овде су били ножеви рецимо.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Знам да смо могли одсјај сунца да видимо на самим ножевима, на врховима ножа.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хвала Вам немам других питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоци остали? Не. Неко од оптужених? Нема нико питање и пуномоћници. Изволите.

ПУН.ОШТ.МУСТАФА РАДОНИЋИ: Да ли би нам рекла колико је година имао овај млађи син њен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је шест година.

ПУН.ОШТ.МУСТАФА РАДОНИЋИ: Шест година. С ким живи она сада?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Млађи син је имао шест година.

ПУН.ОШТ.МУСТАФА РАДОНИЋИ: С ким живи она сада, мислим у породици, да ли има још некога или само са сином живи?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Само са млађим сином.

ПУН.ОШТ.МУСТАФА РАДОНИЋИ: Хвала немам више питања.

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Годину ипо дана смо живели код комшија, након тога смо средили једну собу како би могли да уђемо у нашу кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала, ако нема више нико ништа да пита, да ли Ви имате нешто да кажете?

СВЕДОК АЈША КЕЉМЕНДИ: Шта да Вам кажем, рекла сам Вам све оно чега сам се сетила, оно што сам могла да Вам кажем у овом тренутку, оно што сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја се Вама захваљујем што сте дошли, Вас ће у организацији ЕУЛЕКС-а вратити кући, и на овај начин се захваљујем и колегама из Приштине и ЕУЛЕКС-у и одјављујемо видео-конференцијску везу, па се налаже режији да одјави видео-конференцијску везу, да врати на мониторе слику суднице. Такође нам преводиоци више неће требати па и они могу да оду и на овај начин смо завршили са преводиоцима. И сада настављамо и завршавамо за данас. Господине Поповићу изволите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан, ја се извињавам ја оно кад сам гестикулирао, нисам се смејао госпођо, него сам само јасно изгласио неко задовољство приликом излагања госпође у вези камиона црвеног и оно описивање човека који је носио рукавицу, одлично је описала, Ви знате и кога је описала, а тај камион се појавио у Беране после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је регистровао?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Небојша Минић имао је тај камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А сада ми кажите овде предложили сте да се саслуша Дејан Булатовић кога нема. Службеник Војне установе Дедиње, господин Борко, тако се он представио и рекао да су они извршили проверу и да у самој установи, самачком хотелу и другим објектима у Војној установи таква особа није запослена нити тамо борави. Тако да сутра тог сведока нећемо моћи, нити ових дана да саслушамо, а Ви ћете нам онда дати неке друге податке где да га нађемо. То је дакле био Ваш предлог.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Могу ли да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо да одговорим одма, његове податке зна господин Топлица Миладиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Топлица, добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зна моја супруга број телефона господина Булатовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда то нећемо моћи за сутра.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тако да сам ја и господину адвокату мом рекао у вези тога, али не могу да схватим да није могло да нађе ни Александра Мирића, самосталног инспектора СУП-а Пећког, који је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко није могао да нађе?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Па господин, јер ја сам тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да сада овде расправљамо о Вама и Вашем адвокату.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, ја само кажем оно да сам ја дао имена та. А господин Булатовић постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро наћи ћемо га.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко? Господине Момићу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само ако ми дозволите нешто бих хтео, прошли пут кад сам сведока заштићеног Рашковића испитивао па је испала ту нека грешка и конфротација и тако у вези ЈСО, ако се сећате и Легије, па је испало да он то није изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећам се ни ЈСО ни Легије.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е видите, Ви сте рекли да он то није изјавио, а он је спомињао значи и у новој својој изјави, ево ја имам записано, рећи ћу Вам и која је страна и све, само што је тада рекао Френкијевци, а то Вам је једно те исто и исто је споменуо Јабланицу и све, и ја овде кад сам га питао Ви сте рекли ја се не сећа да је то споменуо и он је онда мене овде пред свима напао као да ја неке своје другове хоћу, тамо, вамо, његова она манита. Значи то сам само хтео и да се изврши ако може, ја не знам већ како то иде, експертиза ових мапа, пошто је Рашковић Зоран рекао да сам ја одвео људе лево према Захаћу гдје је он стајао са онога мјеста, па бих хтјео да видим та кућа како се зове човјек тај, чија је кућа где је то стрељање било, да видим да ли се налази према Захаћу или према неком већ другом дјелу. Пошто није према Захаћу. Ето то би то било, не бих даље хтео ништа да. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо, још неко? У току ове недеље добићемо налаз и мишљење судског вештака, судске медицине вештака и рећи ћете, до тада размислите ко ће електронски ко ће од бранилаца да то решимо сад ових дана, ко ће то, то није нешто, каже бар вештак, то неће бити ништа нешто прегломазно, тако да може и у папиру и да ли ће нам требати ови вештаци који су вештачили сведока Рашковић Зорана. Да ли има потребе да их зовемо на претрес? Поповић каже обавезно. Кажем размислите о томе да ли има потребе да те вештаке, имате писмени тај налаз и мишљење, зовемо.

Видећемо се у четвртак када треба да дођу Јовић Светозар, Ивичић Милан и Радосаљевић Радисав, то је у четвртак у 09.30 у истој овој судници. И на овај начин завршавамо.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице само да Вас обавестим да ће колега Палибрк и Мршовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мењаће Вас у четвртак, добро и на овај начин завршавамо.

Довршено у 13.39

Записничар

Председник већа-судија